

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.193/2026/4.
A felperes:	felperes (cím1)
A felperes képviselője:	dr. Tóth Hilda egyéni ügyvéd (cím2)
Az alperes:	helység1 Közös Önkormányzati Hivatal (cím3)
Az alperes képviselője:	dr. Pásztor Krisztina egyéni ügyvéd (cím4)
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszony megszüntetésével kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (29. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Miskolci Törvényszék 4.K.701.323/2024/28. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, a fellebbezéssel támadott részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 786.800 (hétyszáznolcvanhatezer-nyolcszáz) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 1996. március 1. napján létesített köztisztviselői, majd közszolgálati jogviszonyt az alperes jogelődjével; a képviselő-testület – a 2009. november 25. napján kelt, határozatl számú határozata értelmében – számára a munkába járás és a hivatali teendők intézése céljából hivatali gépkocsi használatot biztosított. Az alperes 2010. január 1. napjától jegyző munkakörben foglalkoztatta. A jogviszonyának fennállása alatt az alperesnél több polgármester váltotta egymást; e tisztséget – megszakítást követően – a 2024. június 9. napján megtartott önkormányzati választások eredményeként 2024. október 1. napjától ismét személy1 (a továbbiakban: polgármester) töltötte be.

[2] A peres felek a polgármesteri tisztséget érintő vezetőváltást közvetlenül megelőzően (2024. szeptember hónapban) – a korábbiakhoz (2014. augusztus és 2018. augusztus hónapokban megkötött szerződésekhez) hasonlóan – egymással tanulmányi szerződést kötöttek.

[3] A polgármester a választások és a hivatalba lépése közötti időszakban az önkormányzati pályázatokkal összefüggésben a projektmenedzsmentnél látogatást tett; a felperessel az önkormányzatot érintő szervezeti és személyügyi elképzeléseiről rendszeresen egyeztetett, személy2 településfejlesztési ügyintézőnek (a továbbiakban: főépítész) az önkormányzati főépítész munkakör betöltésére való alkalmasságát is ekkor vitatták meg, amely megbeszélésük egyetértéssel zárult. A főépítész kinevezésére 2024. október 1. napján, az önkormányzati átadás-átvételre 2024. október 3. napján került sor. A felperes a tanulmányi szerződést 2024. október 10. napján az alperes hozzájárulásával felbontotta.

[4] Az alperes képviseletében eljáró, a munkáltatói jogok gyakorlására jogosult polgármester a szám1 iktatószámú intézkedéssel a felperes jogviszonyát a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Kttv.) 63. § (2) bekezdés e) pontjára hivatkozással – bizalomvesztésre alapítottn – azonnali hatályú felmentéssel megszüntette. A felmentés indokait az alábbiak szerint fogalmazta meg. Az 1.) pont a tanulmányi szerződésre vonatkozott, miszerint abból nem derül ki, hogy az újonnan szerezhető ismeret az alperes hol tudná hasznosítani; az előírt kötelezettség nincs arányban a várható haszonnal; annak pénzügyi hatásait nem vizsgálták; az átadás-átvételi jegyzőkönyvben folyamatban lévő ügyiratként nem szerepel; a felperes a felmentés napjáig annak megszüntetését nem kérte. A 2.) pont szerint a felperes a főépítész kinevezésének módosításához a Magyarország helyi önkormányzatairól szóló 2011. évi CLXXXIX. törvény (a továbbiakban: Mötv.) 81. § (4) bekezdése alapján a polgármester egyetértését nem kérte; aki arról 2024. október 10. napján szerzett tudomást. A 3.) pont szerint a felperes a közös önkormányzati hivatal szerződéseit nem bocsátotta a polgármester rendelkezésére. A 4.) pontban foglaltak szerint a felperes a szám2 számú pályázattal összefüggésben feltárt szabálytalanság következtében keletkező 68.843.755 forint tartozás kapcsán a belső kontrollrendszert nem megfelelően működtette, e vonatkozásban azt adta elő, hogy „a

pályázati dokumentációhoz őt nem engedték hozzáférni, semmilyen szabálytalanságról nem volt tudomása, mert az az önkormányzat kizárólagos ügye”. Az 5.) pont tartalma szerint a helység1 Város Önkormányzat Képviselő-testülete határozat2 számú határozatában előírt – a polgármester felgyülemlett szabadságának kivételére vonatkozó – kötelezettséget nem hajtotta végre; a szabadságmegváltás kifizetése az önkormányzat működését veszélyezteti. A 6.) pont alapján a felperes gépkocsihasználati jogának polgármester általi 2024. október 16. napján történt írásban való szabályozását nem fogadta el, mivel az nem írhatja felül az ő 2010-ben kötött kinevezését, ezáltal szembeszegült a polgármester írásbeli döntésével.

[5] A felperes a jogviszonya megszüntetését követő két és fél hónap elteltével, 2025. január 1. napján létesített jegyzői munkakör betöltésével új közszolgálati jogviszonyt.

A kereset és a védírat

[6] A felperes keresetében az alperest a felmentés jogellenességének jogkövetkezményeként elmaradt járandóságai és a Kttv. 193. § (5) bekezdése alapján huszonnégy havi illetményének megfelelő összegű, – késedelmi kamattal növelt – 23.472.000 forint átalánykártérítés megfizetésére kérte kötelezni. Álláspontja szerint a keresettel támadott munkáltatói intézkedés (felmentés) jogellenes, mivel annak indokolása nem valós, nem okszerű, nem világos, így nem felel meg a Kttv. 76. § (2) bekezdésében rögzített feltételeknek. Másodlagosan a Kttv. 10. § (1) bekezdésére hivatkozott, azt állítva, hogy az alperes az intézkedése során joggal való visszaélést valósított meg. Az átalánykártérítés mértékével összefüggésben kiemelte, hogy 29 éven keresztül állt jogviszonyban az alperessel és annak jogelődjével; a jogellenes intézkedés következményeként nyolchavi távolléti díjnak megfelelő végkielégítéstől és kéthavi felmentési időre járó távolléti díjtól esett el; az új munkáltatójánál – kéthavi illetménykiesést követően – alacsonyabb összegű illetmény ellenében tudott helyezkedni; mindemellett a munkavégzésének elismeréséről járó érdemeiről is említést tett.

[7] Az alperes a védíratában a kereset elutasítását kérte. A felperes által igényelt átalánykártérítés mértékét eltúlzottnak találta, valamint a Kttv. 193. § (6) bekezdésén alapuló, kárenyhítési kötelezettséggel összefüggő vizsgálat elmaradását kifogásolta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest a jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként a felperes húszhavi távolléti díjának megfelelő összegű, – késedelmi kamattal növelt – 19.560.000 forint megfizetésére kötelezte; azt meghaladóan a keresetet elutasította. Döntését a Kttv. 9. § (2) - (3) bekezdéseire, 10. § (1) bekezdésére, 63. § (2) bekezdés e) pontjára, (3) bekezdésére, 66. § (1), (2) bekezdéseire, 76. § (2) bekezdésére, 226. § (1) bekezdésén keresztül alkalmazandó és a 246. §-a alapján irányadó

63. § (2) bekezdés e) pontjára, 66. § (1)-(2) bekezdéseire, 68. § (1) - (2) bekezdéseire, 69. § (9) bekezdésére, 76. § (2) bekezdésére, 193. § (1)-(6) bekezdéseire, valamint a Möt. 41. § (1) bekezdésére, valamint 81. § (4) bekezdésére alapította. Elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a bizalomvesztésre alapított felmentés jogszerű-e és az a Kttv. 76. § (2) bekezdésében foglalt feltételeknek megfelel-e; hiszen a joggal való visszaélésre hivatkozást kizárólag akkor lehet vizsgálat tárgyává tenni, ha a munkáltatói intézkedés formálisan jogszerű. Kiemelte a közszolgálati tisztviselőkkel szembeni szakmai lojalitás jelentőségét, ugyanakkor rámutatott a munkáltatói joggyakorlás törvényi korlátaira is. Az alperes a bizalomvesztés indokaként lényegében hat fő ténybeli körülményre, illetve kötelezettségszegésre hivatkozott, amit az elsőfokú bíróság egyenként vizsgált. Az alperesnek – az 1.) felmentési okként feltüntetett – a tanulmányi szerződés megkötésével kapcsolatos álláspontját nem osztotta; azzal összefüggésben megállapította, hogy nem valós az az állítás, miszerint a szerződéskötés tényéről a polgármester tudomással nem bírt; hivatkozása szerint a már megkötött szerződés nem tekinthető folyamatban lévő ügynek; a felsőoktatási intézménybe való beiratkozási határidő lejártára tekintettel a felek a szerződéskötéssel nem késlekedhettek. Nem felel meg a valóság követelményének az az alperesi nyilatkozat sem, miszerint a felperes nem kérte a tanulmányi szerződés megszüntetését. Nem tekintette valósnak a 2.) felmentési okot sem: a törvénymódosításra tekintettel a főépítész kinevezéséhez a polgármester előzetes engedélyére nem volt szükség, habár számára a felperes által jelölt személy ismert volt, a kinevezésével kapcsolatban ellenvéleményt nem fogalmazott meg. A 3.) felmentési ok kapcsán rámutatott, hogy a jogviszonyt megszüntető dokumentum szövegéből nem derül ki, hogy az alperes a polgármesteri munkakör átadás-átvétele kapcsán mely – pénzügyi kötelezettségvállalással járó – szerződésmódosításokra gondolt, így e felmentési indok a világosság követelményébe ütközik. E körben azt is megjegyezte, hogy az átmeneti időszakot érintően pénzügyi kötelezettségvállalásokat tiltó jogszabályi rendelkezések nem ismertek. A 4.) felmentési okkal összefüggésben kiemelte, hogy a pályázatok kezelése nem a jegyző, hanem a projektmenedzser és a polgármester feladatkörébe tartozik, így az esetlegesen felmerült hibák miatti felelősség a felperest nem terheli. Az 5.) felmentési ok vonatkozásában megállapította, hogy a szabadság kiadása a jogszabályi rendelkezésekre figyelemmel szintén nem a jegyző feladatát képezi; a felperes felelőssége csak a szabadságnylvántartásra terjed ki. A 6.) felmentési ok valóságát és okszerűségét úgyszintén nem látta igazoltnak, figyelemmel arra, hogy a felperes a hivatali gépjárművel való munkába járásra és hivatali ügyintézésre – a perbeli időszakban érvényes munkáltatói engedélye alapján – jogosult volt. Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy az azonnali hatályú felmentés jogellenes, annak indokai – a 3. felmentési ok világosság követelményébe való ütközésén túlmenően – ténybelileg nem valósak, következésképpen okszerűnek sem minősülnek, amire tekintettel a felperes joggal való visszaélésre hivatkozásának megalapozottságát már nem vizsgálta. A fentiek megállapítását követően – a közszolgálati jogviszony jogellenes megszüntetése esetére átalánykártérítés megállapítását előíró Kttv. 193. § (5) bekezdésére alapítottan – a felperest megillető kártérítés mértékét húszhavi illetmény összegében határozta meg, amely során a jogviszony hosszú (29 éves) időtartamát, a munkavégzési hely változatlanosságát, a felperes 15 éves jegyzői pályafutása alatti, több polgármester irányában tanúsított együttműködő magatartását, a jogviszony megszüntetés bizalomvesztésre alapított indokát vette figyelembe, a felperes közszférában való vezetői álláshelyen történő elhelyezkedési esélyeit is mérlegelte; továbbá megállapította, hogy a felperes a kárenyhítési kötelezettségének csak részben tett eleget.

A fellebbezés és az ellenkérelem

[9] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset teljes körű elutasítását; másodlagosan annak hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását; harmadlagosan az elsőfokú bíróság által megállapított átalánykártérítés mértékének lényeges – konkrétan meg nem határozott összegre történő – mérséklését kérte. Megsértett jogszabályhelyként a Kttv. 63. § (2) bekezdés e) pontját, 66. §-át, 76. § (1)-(2) bekezdéseit, 167. § (3) bekezdés b) pontját, 193. § (3) és (6) bekezdéseit, valamint a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 2. § (4) bekezdését jelölte meg; emellett – kúriai határozatokra és a 3/2016. (III. 21.) KMK vélemény 5. pontjára is hivatkozva – a releváns bírói gyakorlat megsértését is állította. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletében nem értékelte kellő súllyal, hogy több, kisebb mértékű kötelezettségszegés, így a tisztetlenség magatartás is bizalomvesztést eredményezhet. Az elsőfokú ítélet okszerűtlen és belső ellentmondásokkal terhelt; az elsőfokú bíróság az egyes felmentési okok fennállását részben maga is rögzítette, azonban azokból a szükséges jogkövetkeztetést nem vont le. Ez a megközelítés a bizonyítékok összességében történő értékelésének, mérlegelésének elvét sérti, ami a tisztességes eljárás alapvető követelménye. Vitán felül áll, hogy a jegyzői munkakör tartós, bizalmi kapcsolatot feltételez, annak megrendülése esetén a jogviszony jogszerűen megszüntethető, mint ahogyan az a perbeli esetben is megvalósult. Az eljárás során igazolta, hogy a jogviszony megszüntetésére okot adó körülmények olyanok, amelyek a vezető által megfogalmazott elvekkel ellentétben álltak; a polgármester felé fennálló szakmai lojalitás a felsorolt okok alapján nagymértékben csorbát szenvedett. A törvényszék a felmentési okokat nem kellő súllyal értékelve, a helyesen megállapított tényállásból okszerűtlen következtetésre jutott. A tanulmányi szerződéssel kapcsolatos felmentési ok körében kiemelte, hogy a felperes a polgármesterrel szemben fennálló tájékoztatási és együttműködési kötelezettségét megszegte, ezáltal az önkormányzat számára költségvetési kockázatot teremtett. A 2.) felmentési ok kapcsán hangsúlyozta, hogy a Mötv. 81. § (4) bekezdése a polgármester egyetértési jogának biztosításáról szól; tekintettel arra, hogy a főépítész kinevezésével járó béremelés az önkormányzat költségvetésére is kihatással volt, ennél fogva a főépítész személyének és javadalmazásának polgármester általi jóváhagyása szintén elengedhetetlen lett volna. A 3.) felmentési okkal összefüggésben arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság okszerűtlen következtetést vont le, amikor megállapította, hogy a felmentés ezen indoka nem egyértelmű; e körben utalt arra is, hogy a felmentés jogszerűségének nem feltétele az egyes szerződések nevesítése; a hangsúly a felperesi mulasztáson van. A hivatal vezetője a jegyző, akinek a polgármesteri munkakör átadás/átvétele során kiemelt szerepe van. Ez a pozíció az információk visszatartását, az azokkal való esetleges visszaélést nem eredményezheti. A 4.) felmentési okkal kapcsolatban arra hivatkozott, hogy ez volt a jogviszony megszüntetéséhez vezető egyik fő ok, ami a felperes vezetői alkalmatlanságának bizonyítéka; hanyagsága a mulasztása kimentésére nem alkalmas. Az 5.) felmentési okkal összefüggésben rámutatott, hogy a jegyzőnek törvényességi felügyeleti jogköre van; a jogszabályi előírások betartása és betartatása kötelezettsége, annak elmulasztása a jogviszony megszüntetésének jogszerű indoka lehet. A 6.) felmentési ok vonatkozásában azt állította, hogy a polgármester a hivatali gépjárműhasználatot szabályozni kívánta, amit a felperes megtagadott, az együttműködési kötelezettségét ezáltal is megszegve.

[10] A másodlagos fellebbezési kérelme tekintetében hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása során több – a munkáltató által hivatkozott – releváns körülményt nem vett figyelembe; a bizonyítékokat okszerűtlenül értékelte és a logika szabályainak ellentmondó következtetésekre jutott. Az elsőfokú ítélet hibái nem pusztán

mérlegelési kérdések, hanem a bizonyítás egészét érintő, rendszerszintű hiányosságok, amelyek a döntés megalapozottságát alapjaiban kérdőjelezzik meg.

[11] A harmadlagos fellebbezési kérelme kapcsán azt hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság a jogsértés súlyát, a felperes életkorát, elhelyezkedési esélyeit és a jogviszony megszüntetését követő két és fél hónapon belüli – szintén jegyzői munkakör betöltésére szóló – új jogviszony létesítésének tényét nem értékelte megfelelően, továbbá azon körülményeket sem, hogy a felperes a polgármesterrel folytatott egyeztetésekről hangfelvételeket készített, a kiesett jövedelmét pótolta, az elmaradt szabadságának megváltása megtörtént. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság átalánykártérítés mértékének meghatározása során követett számítási metodikája is téves, abból nem derül ki, hogy milyen összeg minősül jövedelempótló jellegű kártérítésnek.

[12] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az alperes fellebbezése a Kp. 100. § (2) bekezdésében foglalt követelményeknek – a II.1. pontban kifejtett általános indokolás tekintetében – nem felel meg, ugyanis abból az az okfejtés hiányzik, hogy az elsőfokú ítélet indokolásának mely része okszerűtlen, annak mely részei állnak egymással ellentétben. Az elsőfokú ítélet valamennyi felmentési indok tekintetében kellően alátámasztott és indokolt. Vitatta azon alperesi nyilatkozat megalapozottságát, miszerint a szabadságmegváltás a kieső jövedelmét pótolta, és annak összegét az átalánykártérítésnél figyelembe kellett volna venni. Vitatta azon érvelés elfogadhatóságát is, hogy az életkora az elhelyezkedését kedvezően befolyásolta. Az alperes fellebbezésében azt sem indokolta, hogy miért volt téves az elsőfokú bíróság számolási metodikája az átalánykártérítésösszegezésének meghatározásakor, és nem jelölte meg azt a precedensképes kúriai döntést sem, amelyre tekintettel a kártérítés jövedelempótló részét meg kell határozni.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[13] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[14] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül; fellebbezés hiányában nem érintve a keresetet részben elutasító rendelkezését. Felülbírálata eredményeként azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a perben releváns tényállást a rendelkezésre álló peradatok alapján helytállóan rögzítette, az irányadó jogszabályi rendelkezéseket pontosan azonosította, majd azokat – a tartalmuk helyes értelmezése alapján – a konkrét ügy egyedi körülményeire megfelelően alkalmazva, megalapozott és jogszerű döntést hozott, amelynek részletes és kimerítő indokolásával az ítéltábla szintén egyetértett. A fellebbezésben foglaltakkal összefüggésben az alábbiakat emeli ki.

[15] Az alperes fellebbezésében az egyes felmentési okokat érintő elsőfokú ítéleti megállapításokat támadta a tényállás hiányosságainak, a törvényszék bizonyíték-értékelési

tevékenységének mentén; az átalánykártérítés mértéke és számítási metodikája tekintetében az ítéleti indokolás hiányosságát állította, azonban érvelését – az anyagi jogi (Kttv.) rendelkezéseken túlmenően – releváns eljárási jogszabálysértésre hivatkozással nem támasztotta alá. Így nem hivatkozott a bizonyítékok Kp. 78. § (2) bekezdése szerinti vagy a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdése szerinti mérlegelést érintő fogyatékosagra, mint ahogyan az ítélet indoklására irányadó, a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdéseiben foglalt tartalmi és formai követelmények elsőfokú bíróság általi megsértésére sem. Az eljárási jogsértésre hivatkozás hiányának azonban nem a fellebbezés visszautasítása a jogkövetkezménye, mivel a Kp. a fellebbezési eljárásban ilyen tartalmú visszautasítási okot nem nevesít [Kp. 102. § (1) bekezdés a)-e) pontok]. A mulasztás tényleges eljárásjogi következménye – a Kp. 99. § (1) bekezdésére, 100. § (2) bekezdés b) pontjára és 104. § (1) bekezdésére figyelemmel – az, hogy az említett hiányosság folytán az ítéltábla a másodfokú eljárásban sem az elsőfokú ítélet tényállásának megalapozottságát, a bizonyítékok mérlegelésének helyességét, sem pedig az indokolási kötelezettség elsőfokú bíróság általi teljesítésének megfelelőségét nem vizsgálhatta felül, ennél fogva az alperes másodlagos fellebbezési kérelméről nem foglalhatott állást; a fellebbezést kizárólag az elsőfokú ítéletben rögzített tényállás alapulvételével bírálta el.

[16] Az ítéltáblának a fentiekből következően a másodfokú felülbírálat keretei között azt kellett vizsgálnia, hogy az elsőfokú bíróság az általa megállapított és a fellebbezésben eljárási jogszabálysértés megjelölése hiányában nem vitatott tényállás alapján a bizalomvesztésre alapított felmentés értékelése során a Kttv. rendelkezéseit helyesen alkalmazta-e. A másodfokú bíróság e körben arra mutat rá, hogy a közszolgálati jogviszony felmentéssel történő megszüntetésének egyik különös jogcíme a Kttv. 63. § (2) bekezdés e) pontjában kodifikált bizalomvesztés. E jogalap jogdogmatikai szempontból arra a körülményre vezethető vissza, hogy a hivatkozott jogviszony természeténél fogva az annak alanyai – különösen a munkáltatói jogkört gyakorló vezető és az annak alárendelt beosztott – közötti kölcsönös bizalomra épül, amely a hatékony együttműködésnek és a közfeladatok felelősségteljes ellátásának alapvető feltétele. Ennél fogva e felmentési ok jelentősége az, hogy a felek között a jogviszony létesítésekor feltételezhetően fennálló bizalmi viszonyrendszerben olyan, – objektív tényekkel alátámasztott és a felmentés elkerülhetetlenségét megalapozó – bizalomvesztés („törés”) következik be, ami a jogviszony további fenntartását már nem teszi lehetővé. Ez a jogi megközelítés tükröződik a Kúria állandósult és következetes ítélkezési gyakorlatában is, amely szerint a bizalmatlanság mint felmentési indok nem lehet pusztán személyes szimpátia vagy antipátia kérdése; ilyenként csak a köztisztviselő magatartásában vagy munkájában ténylegesen megnyilvánuló és egyéb bizonyítható olyan objektív tények szolgálhatnak, amelyek kellő és okszerű magyarázatát adják annak, hogy a köztisztviselő felmentése miért vált elkerülhetetlenné (Kf.VII.40.323/2020/8., Kfv.IX.37.673/2019/5., Mfv.II.10.179/2017/5.). Ezzel az értelmezéssel összhangban állóan a Kúria Közigazgatási Kollégiumának 3/2016. (III. 21.) KMK véleménye rögzíti, hogy a Kttv. 63. § (2) bekezdés e) pontja szerinti felmentési okhoz nem elegendő valamilyen kormánytisztviselői kötelezettségszegés igazolása, hanem szükséges a kölcsönös együttműködés szerinti munkavégzésen alapuló bizalmi elvben bekövetkezett „törésre” utalás is.

[17] Az elsőfokú bíróság ítéletében a fentiekben kifejtett dogmatikai követelménynek megfelelően a felek közötti bizalmi viszonyban bekövetkezett állítólagos törésnek – mint a bizalomvesztésre alapított felmentés Kttv.-ben rögzített fogalmi előfeltételének – tényleges fennállását vizsgálta. E körben – okszerű mérlegelést követően – jutott arra a jogkövetkeztetésre, hogy az alperes által hivatkozott bizalomvesztést a felmentésben megjelölt okok nem támasztották alá; az érdemi döntést megalapozó bizonyítékok elsőfokú bíróság által elvégzett értékelését a másodfokú bíróság maga is logikusnak, okszerűnek és a peradatokkal kellően alátámasztottnak találta. E vizsgálatának eredményeként az alábbiakat emeli ki.

[18] Az alperes fellebbezésében alaptalanul hivatkozott az 1.) felmentési ok kapcsán arra, hogy a tanulmányi szerződés megkötésére – a polgármester beleegyezése nélkül – jogellenesen került sor, különös tekintettel arra a körülményre is, hogy annak aláírásakor az önkormányzati hivatal nevében még a korábbi polgármester volt jogosult eljárni. Az alperes a szerződést kötő felek jóhiszeműségét sem tudta megkérdőjelezni; nem igazolta, hogy a pertárgyi szerződésben foglaltak az önkormányzat költségvetésére jelentős anyagi hátránnyal jártak, mint ahogyan azt sem, hogy a felperes a szerződés aláírását követően az elállási szándékát nem fejezte ki.

[19] Az ítéltábla a 2.) felmentési okkal összefüggésben kifejtett törvényszéki állásponttal szintén egyetértett. E körben megjegyzi, hogy a főépítész kinevezése – a hatályba lépő jogszabályi rendelkezésekre tekintettel – az alperes kötelezettsége volt, annak bekövetkezésére a polgármester hivatalba lépésével egyidejűleg került sor. Nem hagyható figyelmen kívül továbbá az a körülmény sem, hogy a polgármester a főépítész személyére tett felperesi javaslattal összefüggésben az ellenvetését előzetesen nem közölte, amit a bírósági meghallgatása során maga is elismert (15. sorszámú jegyzőkönyv).

[20] A másodfokú bíróság – a törvényszék álláspontjával egyetértve – nem fogadta el az alperesnek a 3.) felmentési okkal összefüggésben előadott érvelését sem, mivel e felmondási ok a világosság követelményének nem felelt meg. A Kúria jelen ügyben is irányadó határozataiban (Kf.VII.39.245/2020/4., Kf.VII.45.095/2022/6., Kf.VII.45.096/2022/6., Kf.VII.45.097/2022/6.) több alkalommal kifejtette, hogy a felmondási (felmentési) indok világosságának megítélése során az indokolás egészének jelentősége van. Az e körben kialakult következetes és egységes bírói gyakorlat szerint – melynek kiindulópontját az MK. 95. számú állásfoglalás adja – az írásban közölt felmondásból (felmentésből) a munkáltatói intézkedés okának világosan ki kell tűnnie, ha az a törvényi követelményeknek nem felel meg, a bíróság a jogviszony megszüntetésének jogellenességéről dönt. E törvényi követelménynek a felmondás (felmentés) indokolása abban az esetben felel meg, ha az tartalmazza azokat a konkrét tényeket, illetve körülményeket is, amelyekre a munkáltató a felmentést alapította. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg ítéletében, hogy a 3.) felmentési ok e törvényi követelménynek nem felel meg, hiszen abból a felperes terhére rótt szerződésmódosítások egyértelműen nem azonosíthatók be.

[21] Az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást a 4.) felmentési ok megalapozatlanságáról is. Kétségtelen, hogy a Möt. 119. § (3)-(4) bekezdései alapján a belső kontrollrendszer a jegyző működteti, azonban a munkáltatói intézkedésből nem tűnik ki, hogy a szabálytalanság (tartozás visszafizetése) bekövetkezése mennyiben kapcsolódik ezen kötelezettséghez, avagy a pályázatkezelési anomália eredménye, melyben a felperes nem vett részt. Ennélfogva e kérdéskörben a felperes felelőssége eleve kizárható, amelynek ellenkezőjét a per során az alperes sem bizonyította.

[22] Az 5.) felmentési ok megalapozatlansága tekintetében a törvényszék ugyancsak helytálló magyarázatot adott, hiszen a Kttv. irányadó rendelkezései szerint a jegyző feladata a szabadságnylvántartás hiteles vezetésére, nem pedig a szabadság kiadására terjed ki.

[23] Végezetül az ítéltábla az elsőfokú bíróságnak a 6.) felmentési ok tekintetében kifejtett érvelését is elfogadta, miszerint a perbeli időszakban a felperes a hivatali gépjármű használatához érvényes munkáltató engedéllyel rendelkezett, annak igénybevételével szabályt nem sértett, így a bizalomvesztésre alapított azonnali hatályú felmentés jogszerű indoka ez sem lehetett.

[24] Mindezek alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok komplex, körületekintő és okszerű mérlegelésével, a Kttv. releváns rendelkezéseinek és a Kúria által formált, a bizalomvesztés mint felmentési ok alkalmazhatósági feltételeit rögzítő következetes joggyakorlatnak is mindenben megfelelően jutott arra a helytálló jogkövetkeztetésre, hogy a felperes jogviszonyának azonnali hatályú munkáltatói felmentéssel történő megszüntetése jogellenes volt. Az átalánykártérítés mértékének meghatározása során – szintén a kialakult bírói gyakorlatot követve – a jogsértés rendkívüli súlyát, a megszüntetés azonnali hatályát, az e körben tanúsított alperesi magatartást, a jogviszony huzamosabb időn (29 éven) keresztül való fennállását, a felperes közszolgálatban kifejtett együttműködési képességét, a felmentést követően fennálló elhelyezkedési lehetőségeit és annak két és fél hónapon belüli ténybeli bekövetkezését, a végkielégítés biztosításának elmaradását, továbbá az új álláshelyen megállapított alacsonyabb illetmény tényét jogszerűen vette figyelembe. Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával is, miszerint a kárenyhítési kötelezettségnek való részbeni elégtétel az átalánykártérítést csökkentő tényezőnek minősül.

[25] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezett részében a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[26] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pereszes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint – a fellebbezés benyújtásának időpontjára tekintettel a másodfokú eljárásban irányadó – a bírósági eljárásban megállapítható

ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdésére figyelemmel állapította meg.

[27] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott (1.564.800 forint) mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés b) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[28] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[29] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. május 20.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
a tanács elnöke

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.
előadó bíró

dr. Farkas Ervin s.k.
bíró